

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 91.997 van 8 januari 2001
in de zaak A. 94.346/IX-2484.**

In zake : Jozef MEERS,
die woonplaats kiest bij
advocaat E. GEURTS,
kantoor houdende te LANAKEN,
Koning Albertlaan 73

tegen :

het Openbaar Psychiatrisch ziekenhuis REKEM
(DAELWEZETH),
gevestigd te REKEM-LANAKEN,
Daalbroekstraat 106.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Jozef MEERS op
7 augustus 2000 heeft ingediend om de schorsing te
vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van
6 juni 2000 van de directieraad van het Openbaar
Psychiatrisch ziekenhuis REKEM (DAELWEZETH), waarbij hem
de tuchtstraf "blaat" wordt opgelegd;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoek-
schrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernie-
tiging vordert van hetzelfde besluit;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste
auditeur-afdelingshoofd W. VAN NOTEN;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 december 2000;

Gehoord het verslag van staatsraad L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DEVERS die, loco advocaat E. GEURTS, verschijnt voor verzoeker, en van advocaat K. GEELLEN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd W. VAN NOTEN;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker is verpleger in het Openbaar Psychiatrisch Ziekenhuis REKEM.

1.2. Op 19 oktober 1999 dient een vrouwelijke collega bij de leidend ambtenaar een klacht in tegen hem wegens ongewenst seksueel gedrag op het werk.

Hij ontkent de feiten.

1.3. Een commissie ad hoc onderzoekt de klacht en in haar advies van 2 februari 2000 komt zij tot het besluit "(dat zij) op grond van haar innerlijke overtuiging, geen reden (ziet) om te twijfelen aan de oprechtheid van de verklaringen van klaagster. Deze

overtuiging gaat terug op de coherentie van de verklaringen van verschillende getuigen, die een klimaat schetsen waarin het aannemelijk is dat de aangeklaagde feiten gebeurd zijn".

De voornoemde commissie stelt voor om tegen verzoeker een blaam uit te spreken.

1.4. Daarop formuleert zijn hiërarchische meerdere een voorstel om hem de tuchtstraf van de "blaam" op te leggen.

1.5. De tuchtprocedure leidt tot het besluit van de leidend ambtenaar van 21 maart 2000, waarbij verzoeker met ingang van 1 april 2000 wordt teruggezet in de graad D 253.

De leidend ambtenaar is van oordeel dat het voorstel om aan verzoeker een blaam op te leggen niet kan gevolgd worden, omdat wegens de ernst van de feiten en de bezwarende omstandigheden de zwaarste tuchtstraf aangewezen is, maar verzachtende omstandigheden en een onberispelijke staat van dienst de terugzetting in graad verantwoorden.

1.6. Op 4 april 2000 stelt verzoeker beroep in bij de raad van beroep.

1.7. In zijn advies van 12 mei 2000 oordeelt de raad van beroep dat het beroep van verzoeker gegrond is, omdat "er twijfel blijft bestaan over de waarachtigheid van het feit" dat hem ten laste wordt gelegd.

1.8. Met het thans bestreden besluit van 6 juni 2000 wordt door de directieraad aan verzoeker de tuchtstraf van "blaam" opgelegd.

Die beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 8 juni 2000.

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat luidens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte of het reglement een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende dat verzoeker met betrekking tot de tweede voorwaarde aanvoert dat hij door het genomen bestreden besluit, welk uitdrukkelijk ingaat tegen het advies van de raad van Beroep, nadeel ondervindt; dat de raad van beroep in haar motivering uitdrukkelijk stelt dat "alles (...)twijfels oproept over de waarachtigheid van het feit dat aan de heer Jozef MEERS werd ten laste gelegd" en dat volgens hem twijfel in zijn voordeel diende te worden uitgelegd en dat dienvolgens geen sanctie kon worden opgelegd; dat niettegenstaande dit advies de verwerende partij toch "meende de tuchtstraf van blaam te moeten opleggen, hiermee te kennen gevend dat zij enkel geloof wenste te hechten aan de verklaringen van mevrouw VERHEYEN"; dat de opgelegde sanctie zijn "functioneren (...) binnen de werksfeer zal bemoeilijken nu hij door zijn administratieve overheid alsook door zijn collega's, niettegenstaande de weerhouden twijfel, als schuldige wordt aanzien hetgeen zijn positie benadeelt"; dat reeds van in den beginne is gesteld dat "hij geen kans maakte" en dat die "houding voor hem een nadeel betekent nu hij, niettegenstaande zijn beroep ontvankelijk en gegrond werd verklaard door de Raad van Beroep, dient vast te stellen dat (de verwerende partij), zonder enige juridische fundering, hem veroordeelt"; dat hij voorts stelt dat het nadeel "dan ook

evident is" nu hij "in zijn persoonlijke levenssfeer wordt geraakt en "dat er een causaal verband is tussen de bestreden beslissing en het ernstig nadeel"; dat ten slotte de raad van beroep "twijfelt aan de waarachtigheid van het lastens verzoeker gelegde feit" en "dat niettegenstaande (haar) advies (de verwerende partij) toch besloot om een tuchtsanctie uit te spreken", dat dit "de positie van verzoeker zonder meer schade toebrengt aangezien derden de opgelegde tuchtsanctie als bewijs van schuld zullen beschouwen daar waar geen enkel bewijs voorhanden is";

2.2. Overwegende dat de verwerende partij van oordeel is dat verzoeker het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet aantoonst; dat zij er ook op wijst dat de tuchtstraf van de blaam de lichtste tuchtsanctie is, die geen financiële implicaties heeft en verzoeker verder zijn functie kan uitoefenen; dat verzoeker ook onredelijk lang gewacht heeft om zijn vordering tot schorsing in te stellen waardoor hijzelf de ernst van zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft gerelativeerd;

2.3. Overwegende dat verzoekers betoog dat hem geen sanctie kon worden opgelegd en dat er zonder grond werd afgeweken van het advies van de raad van beroep, niet dienstig is om het risico op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan te tonen; dat immers het aanvoeren van een middel dat door verzoeker als ernstig wordt bestempeld niet betekent dat er ook hierdoor een risico bestaat op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel omdat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel naast de voorwaarde van het bestaan van ernstige middelen staat; dat voorts waar verzoeker aanvoert dat hij door de bestreden beslissing als schuldig aan het hem ten laste gelegde feit wordt aanzien, waardoor zijn functioneren binnen de werksfeer

wordt bemoeilijkt en hij in zijn persoonlijke levenssfeer wordt geraakt, dit nadeel, gelet op de omstandigheid dat hem de lichtste tuchtstraf is opgelegd, niet ernstig is en daarenboven in beginsel steeds hersteld kan worden met een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing;

2.4. Overwegende dat aldus niet is voldaan aan een van de voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat die vaststelling volstaat om verzoekers vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht januari 2000 en een, door :

de H.	L. HELLIN,	staatsraad, wnd. kamervoorzitter,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

L. HELLIN.